

Αθωνική

ΙC|XC
NI|KA

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 76

Πολιτεία

**Σέ εγκατέλειπον,
μή μ' εγκαταλείπεις...**

Όσιον Ισαάκ του Σύρου

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὅστις ἐκλαυσας ἐπὶ Λαζάρω, καὶ ἔχυσας δάκρυα λύπης καὶ συμπαθείας ἐπάνω εἰς αὐτόν, δέξαι τὰ τῆς πικρίας μου δάκρυα· ἰάτρουσον διὰ τῶν ἀγίων σου παθημάτων τὰ πάθη μου· θεράπευσον διὰ τῶν πληγῶν σου τὰς ψυχικάς μου πληγὰς· διὰ τοῦ τιμίου Σου αἵματος καθάρισόν μου τὸ αἷμα, καὶ ἔνωσον τὴν εὐωδίαν τοῦ ζωοποιοῦ Σου σώματος τῷ σώματί μου.

Ἡ χολή, τὴν ὁποῖαν παρά τῶν ἐχθρῶν ἐποτίσθης, ἄς γλυκάνῃ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν πικρίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀντίδικός μου Διάβολος μ' ἐπότισε· τὸ πανάγιόν Σου σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐτανύσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἄς ἀναπτερώσῃ πρὸς Σέ τὸν νοῦν μου, ὅστις ἐσύρθη κάτω ὑπὸ τῶν δαμώνων· ἡ παναγία Σου κεφαλή, τὴν ὁποῖαν ἐκλίνας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἄς ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν μου, τὴν περιύβρισθεισαν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων δαμώνων.

Αὶ πανάγιαί Σου χεῖρες, αἱ καθηλωθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἀπαρηνόμων ἐν τῷ Σταυρῷ, ἄς μὲ ἀναβιβάσωσι πρὸς Σέ ἐκ τοῦ χάσματος τῆς ἀπωλείας, καθὼς ὑπεσχέθη τὸ πανάγιόν Σου στόμα· τὸ πρόσωπόν Σου, τὸ δεξιόμενον ραπίσματα καὶ ἐμπτύσματα ὑπὸ τῶν καταράτων Ἰουδαίων, ἄς μοῦ λαμπρύνῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐμολύνθη ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας· ἡ ψυχὴ Σου, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑπάρχων, παρέδωκας εἰς τὸν Πατέρα Σου, ἄς μὲ ὁδηγήσῃ πρὸς Σέ διὰ τῆς Χάριτός Σου.

Δέν ἔχω καρδίαν θλιβομένην πρὸς ἀναζήτησίν Σου, Δέν ἔχω μετάνοιαν, δέν ἔχω κατάνυξιν, οὐδὲ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπαναφέρουσι τὰ τέκνα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα. Δέν ἔχω, Δέσποτα, δάκρυον παρακλητικόν· ἐσκοτίσθη ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, καὶ δέν δύναται ν' ἀτενίσῃ πρὸς Σέ μετὰ πόνου· ἐψυχράνθη ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πειρασμῶν, καὶ δέν δύναται νὰ θερμανθῇ διὰ τῶν δακρύων τῆς πρὸς Σέ ἀγάπης.

Ἀλλὰ Σὺ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου, ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν, δώρησαι μοι τελείαν μετάνοιαν, καὶ καρδίαν ἐπίπονον, ἵνα ὀλοψύχως ἐξέλθω εἰς ἀναζήτησίν Σου· διότι ἄνευ Σοῦ θέλω ἀποξενωθῆ ἀπὸ παντός ἀγαθοῦ. Χάρισαι μοι λοιπόν, ὦ ἀγαθέ, τὴν Χάριν σου· ὁ Πατήρ, ὅστις σ' ἐγέννησεν ἐκ τῶν κόλπων Αὐτοῦ ἀχρόνως καὶ αἰδίως, ἄς ἀνανεώσῃ εἰς ἐμέ τὰς μορφάς τῆς εἰκόνας Σου.

Σέ εγκατέλειπον, μή μ' εγκαταλείπεις· ἐχωρίσθην ἀπὸ Σοῦ, ἐξελεθε εἰς ἀναζήτησίν μου, καὶ εὐρών εἰσαγάγε με εἰς τὰς νομάς Σου, καὶ συγκαταριθμηρόν με μετὰ τῶν προβάτων τῆς ἐκλεκτῆς Σου ποιμνῆς, καὶ διαθρεψόν με μετ' αὐτῶν ἐκ τῆς χλόης τῶν θείων Σου Μυστηρίων.

Ἀπό
τῆ
Γ-Ο-φίλ
των

Γερόντων

✘ Ἡ ζωὴ χωρὶς τὸν Χριστό, ὁ θάνατος χωρὶς τὸν Χριστό, ἡ ἀλήθεια χωρὶς τὸν Χριστό, ὁ ἥλιος χωρὶς τὸν Χριστό καὶ τὰ σύμπαντα χωρὶς Αὐτόν, ὅλα εἶναι τρομερὴ ἀνοησία, ἀνυπόφορο μαρτύριο, οἰούφειο βάσανο, κόλασις... Καὶ ὁ Θεός ὁ ἴδιος, ἂν δέν εἶναι ὁ Χριστός, εἶναι κόλασις. Δέν θέλω οὔτε τὴν ἀλήθεια χωρὶς τὸν Χριστό,

οὔτε τὴν δικαιοσύνη χωρὶς τὸν Χριστό, οὔτε τὸν Θεὸ χωρὶς τὸν Χριστό.

✘ Ἡ κόλασις τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει ἤδη ἐδῶ στὴ γῆ, ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ζῆ ἐν τῷ Λόγω, ἐν τῷ Χριστῷ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παράδεισος τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει ἤδη ἐδῶ, εἰς τὴν γῆν, ἂν ὁ ἄνθρωπος ζῆ ἐν τῷ Θεῷ Λόγω, ἐν τῷ Θεανθρώπῳ Χριστῷ.

Ἰουστίνος Πόποβιτς

✘ Ἐμένα ἡ πείρα αὐτό μὲ δίδαξε: Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ. Ἦταν ἀπ' τὸν Θεὸ ἔτσι. Καὶ εἰρηνεύεις, νὰ ποῦμε. Ἄν πῆς μὰ γιατί τοῦτο, γιατί ἐκεῖνο, δέν εἰρηνεύεις, δέν εἰρηνεύεις. Δέν ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ φύγω τὴν Κυριακὴ, ἦταν τὴ Δευτέρα· δέν ἤθελε ὁ Θεός τὴν Τρίτη, ἤθελε νὰ φύγω τὴν Τετάρτη· ἔ, ὁ Θεός ἔτσι τὰ ἔφερε. Ἄν τὰ πάρῃς ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ μὲ τὴν κρίσι τὴν δική σου, θὰ σφάλῃς καὶ μισθὸν δέν ἔχεις!

✘ Ὅταν κάποιος δέν μᾶς φέρεται καλὰ δέν πρέπει νὰ τὸ συζητοῦμε μὲ ἄλλους, ἀλλὰ νὰ λέμε τὰ παράπονά μας στὸν ἴδιο.

Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Ἡ νηστεία εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς νὰ νηστεύουμε παιδιά μου. Προσευχὴ καὶ νηστεία, αὐτὰ ὠφελοῦν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

✘ Ἡ ὑπομονὴ πάντα καίει τὸν Διάβολο.

✘ Πολλοὶ οἱ πειρασμοί, παιδιά μου, πολλές οἱ παγίδες τοῦ Διαβόλου καὶ στὸ Μοναστήρι κι ἐξω, στὸν κόσμο. Ἀλλὰ ὅλα, μὲ τὴν προσευχὴ καὶ μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, διαλύονται.

✘ Νὰ μὴ διστάζετε, νὰ μὴν ντρέπεστε· ὁ,τι κι ἂν κάνατε, τὴν πιὸ μεγάλη ἁμαρτία, ἔχει τὴν ἐξουσία ὁ Πνευματικὸς ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Δεσπότη Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους μὲ τὸ πετραχλάκι του - τί ἀξία ἔχουν τὰ ἱερά πού φοράμε! - νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Γέρων Ἰάκωβος

Σέ μία Έκκλησία του Γαλατά, στην Πόλι, την Μεγάλη Σαρακοστή του 1953 πήγε να λειτουργήσει και να εξομολογήσει τους Χριστιανούς κάποιος Γέρων Πνευματικός, για πρώτη φορά επισκεπτόμενος την Πόλι.

Ο τακτικός Έφημέριος, εξυπηρετών και άλλην Έκκλησίαν, άφου τόν κατετόπισε, τόν οδήγησε εις συνεχόμενο σκοτεινό Παρεκκλήσιον, και του είπεν εμπιστευτικώς, ότι τόν περιμένουν καμιά δεκαριά άνθρωποι, για να εξομολογηθούν και να μεταλάβουν έπειτα εις την Λειτουργίαν, διότι έπείγονται να φύγουν τό βράδυ μέ τό πλοίο της γραμμής, είναι ξένοι, από μακριά.

Έκει, εις τό ήμίφως του υπέρωου, διέκρινε δεκάδα ανδρών χωρικών μεγάλης ηλικίας, οι όποιοι εις τό αντίκρυσμά του έβαλαν όλοι μετάνοια και ό γεροντώτερος του είπεν εις Ποντιακην διάλεκτον:

- "Ήμες, Χριστιανοί, Πάτερ, ά σόν Πόντον, και λαλεύομεν (φιλούμεν) τά πόδα σου, να ξαγουρευόμεν και μεταλάβομεν σήμερα και άπές να λέομεν στην Άγιωσύνην σου, ντό (τί) θέλομεν ένα κι άλλον.

Εύτυχώς ό Γέρων, επειδή συναναστρέφετο πρό έτών μετά Ποντίων προσφύγων εις την Μακεδωνίαν, έννόησε τί ήθελαν και τί θά του έλεγαν εξομολογούμενοι.

Εμαθε, λοιπόν, παρ' αυτών ότι ολοκληρο τό χωριό είναι κρυπτοχριστιανοί από πολλών έτών, και εις την ανταλλαγην δέν τους έπετράπη να φύγουν εις την Ελλάδα, διότι τά "νεφούζια τους" (ταυτότητες) ήσαν μέ τουρκικά όνόματα, ότι στό φανερό είναι Όθωμανοί και Τουρκοί, και στό κρυφό είναι Χριστιανοί και Έλληνες και περιμένουν να τους γλυτώση ό Θεός από την σκλαβιά. Στά φανερά λέγονται Χασάνιδες και Μεμέτιδες, και τά πραγματικά τους όνόματα είναι Γεώργιος, Παναγιώτης, κλπ. Έχουν ένα δικό τους δθθεν Χότζα, αλλά ούτε περιτομή κάνουν, ούτε ραμαζάνια και Μπαίράμια. Άντιθέτως μυστικά, σε ύπόγειες Έκκλησίες εορτάζουν τό Πάσχα, τά Χριστούγεννα, της Παναγίας.

Πρό της "ανταλλαγής" έπαρναν Παπα από γειτονικά Χριστιανικά χωριά και τους βάπτιζε, τους στεφάνωνε, τους λειτουργούσε τις μεγάλες εορτές και μετελάμβαναν. Άλλά τώρα δέν υπάρχει πουθενά Παπās και αναγκαστικώς έρχονται στην

τέσσερα παιδιά μου, και τό πουρνίν (αύριο) να βαπτίζης τά παιδιά, να μυρώνης τα, Πάτερ, Κουρμπάν Πάτερ, ποίσόν τα Χριστιανούς. Ό Πουπάν άδά της Έκκλησίας φοβόσκετεν, Πάτερ, τους Τουρκάδες και δέν έβαπτίζε τα. Ντό να κάνουμεν, Πάτερ, σεμέτερον την Ελλάδαν κι αφήνουν μας να δεβαίνουμεν. Στόν Χριστό και στην Παναγία την Σουμελάν όρκίζομέν σε, Πάτερ, ποίσον τό καλό α σε μάς, τά παιδιά σου".

- Μά ό Παπās άδά μέ ειπε πώς θά φύγετε τό βράδυ μέ τό παπόρι.

-Νά συχωρέης μας, Πάτερ, λέομεν ψεματίας, ώσαν να λάσκομεν τας δουλειές μας. Ντό να κάνουμεν, Πάτερ; Ό Θεός να λυπάται τά μέτεραν τά βάσαναν.

"Εμειναν σύμφωνοι να έλθουν τό βράδυ μέ τας γυναίκας και τά παιδιά, να μείνουν στό δωμάπο του Παπα, ό όποιος μέ μία πρόφασι θά έλειπε, και την νύκτα, μυστικά, θά γινόταν ή βάπτισις των παιδιών κλπ.

Ήλθαν τμηματικά και μέ προφυλάξεις τό βράδυ προς τό σουρούπωμα, έως ότου καθουχάση ό κόσμος. Έξομολογήθηκαν και οι γυναίκες, και πρό του μεσονυκτίου ένέγετο και ή βάπτισις, τό μύρωμα και ό εκκλησιασμός των παιδιών εις τό Παρεκκλήσιον.

Μετά τό νεοβάπτισμα κοιμηθήκανε επάνω, υπό την φύλαξιν μιας γυναικός, οι δε άλλοι εξημερώθησαν εις τόν Ναόν... Ό γέρων Πνευματικός τους έκαμε Εύχέλαιον, κατόπιν τους έκαμε και Παράκλησιν της Παναγίας, και ένόσω αυτός εδιάβαζεν και έψαλλεν, αυτοί όλοι, άνδρες και γυναίκες, γονατιστοί έψιθύριζαν τό "Κύριε έλέησον" και "Παναγία Θεοτόκε, σώσον ήμάς". Όταν εξημέρωσε, τους είπε να μην φύγουν, να πάνε να ήσυχάσουν και την άλλην ήμέραν, την Παρασκευην, θά κάμη πάλιν Λειτουργίαν να μεταλάβουν οι γυναίκες και τά Νεοβάπτιστα παιδιά. Τους άφησε και

εισήλθε εις τό Ίερόν, διά να ρίψη όλίγον νερό εις τό πρόσωπόν του εις τόν "Νιπτήρα" και άνανήψη εκ της άγρυπνίας. Αυτόι άνέβηκαν επάνω και σε λίγο κατέβηκαν πάλιν δύο, οι γεροντώτεροι και του είπαν: "άώρα, Πάτερ, να λέωμέν σε έναν κι άλλον τ' άμέτεραν τας δουλειάς. Τά πόδα σου να λαλεύομεν, κουρμπάν, Πάτερ, ν' άκούσης μας, σ' έμέτερον τό χωριόν Πουπάν κι έχουμεν, Άνάστασιν και ξερομεν άδά

ΠΑΣΧΑ

ΤΩΝ

ΚΡΥΠΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Πόλι εκ περιτροπής, για δουλιές δθθεν, και γίνονται Χριστιανοί.

Ο Γέρων Πνευματικός τά ήκουσε σαστισμένος, του έφαινετο ότι εδιάβαζε συναξάρι της εποχής του Διοκλητιανού και δέν μπορούσε να συγκρατήσει τά δάκρυα από την συγκίνησι.

Έξομολογήθηκαν βιαστικά, και όλοι μαζί κατέβηκαν άθόρυβα εις τό σκοτεινό Παρεκκλήσι, απ' όπου θά ήκουον την Λειτουργίαν των Προηγιασμένων. Μετά την λήξιν της εκάλεσε τους μαρτυρικούς Χριστιανούς "μετά φόβου Θεού" να προσέλθουν να μεταλάβουν. "Μεταλαμβάνει ό δούλος του Θεού Γιορίκας - Γεώργιος... ό δούλος του Θεού Άνάστας - Άναστάσιος,..."

Μετά την "Εύχαριστίαν" και την άπόλυσι, είπαν εις τόν Πνευματικόν: "Πάτερ, να κάνης μας άλλον κι έναν χάρην, έχουμεν άδά στην Πόλιν και τας καρίδας (γυναίκας) και

στά τριάντα χρονίας. Ντό ψυήν να δίωμεν σόν Θεόν, Πάτερ; Τά παιδιά μου άντρέβουν χωρίς Πουπάν, στεφάν ποιόν να θέκη τα στό άφκάλ; Γκουρτσουλάν (Οι καύμενοι) Παππουδες μας και χασαληδες (άρρωστοι) πεθαίνουν χωρίς Λειτουργίαν, Πάτερ. Άχ! άφωρισμένον σκλαβίαν. Ένέγκαμεν, Πάτερ, ένα σακίν μικρόν χώμα τεμέτερον τό κοιμητήρ, να διαβάσης το, να ριζωμεν εκεί και σήν τάφιν του. Νά διής μας, Πάτερ, Λειτουργίαν, να δίωμεν σαμέτερα τά παιδιά, Πάσχα έρχετεν, Πάτερ, και να κάνης μας και ίνα Άνάστασιν, ν' άκούσωμε "Χριστός άνέστη", κι άπές άς πεθάσκομεν".

Τους είπεν ό Πνευματικός να έλθουν πάλι και τό βράδυ όλοι τους, όπως και έγινε. Και άφου τους είπε όσα ήδύνατο περί της Άγίας Θρησκείας μας, τους συνεβούλευσε να είναι σταθεροί εις την πίστιν του Χριστού και να έχουν εις Αυτόν την έλπίδα τους, ότι μία μέρα θά τελειώσουν τά βάσανά τους, τόν διέκοπταν μέ έρωτήσεις σπαρακτικές: Ντό κάνουν ταμέτερα τά παιδιά, Πάτερ, στην Πατρίδα μας, την

Ἑλλάδαν;”

Μετά κατέβηκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ Γέρον Πνευματικὸς ἀνέγνωσε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν μὲ τὰ ὀνόματα τῶν “τεθνεώτων” ἐπὶ τοῦ χώματος, ἔπειτα τοὺς ἔδωσε καὶ τὸ κλειδί τοῦ ἄλλου δωματίου, ὅπου ἔμεναν αὐτὸς καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ ξεκουραστοῦν, καὶ τὸ πρωὶ θὰ τοὺς ξυπνοῦσεν ὁ ἴδιος.

» **Ο**ρθρου βαθέως ἀνέβηκε καὶ τοὺς ἐξύπνησε καὶ ἕως ὅτου αὐτοὶ ἐτομασθοῦν, ἔψαλλε τὸν κανόνα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου “Κύματι θαλάσσης”, κατέβηκαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἀπὸ τὰ γράμματα κατάλαβαν ὅτι θὰ τοὺς κἀνὴ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐκάλεσε τὸν γεροντότερον καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ παγκάρι τόσα κερῖα, ὅσες ψυχές εἶναι εἰς τὸ χωρίον τῶν καὶ νὰ μοιράσῃ εἰς ὅλους ἀνά δέκα. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα καὶ φορέσας λευκὰ ἄμφια ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὠραίαν Πύλιν μὲ ἀναμμένη λαμπάδα καὶ εἶπε μὲ φωνὴν παλλομένην: “Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καὶ δοξάσατε Χριστὸν τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν”.

Τοὺς εἶπε καὶ ἀναψαν ὅλα τὰ κερῖα, ἀνέγγυσαν ἔπειτα τὸ Β' Ἑωθινόν “Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου” καὶ μετὰ τὸ “Δόξα τῇ ἀγία καὶ ζωοποιῶ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι...”, ἔψαλλε τὸ “Χριστὸς Ἀνέστη” ἐκ τρίτου. Καὶ ὅταν ἔστρεψε διὰ νὰ εἰπῇ εἰς αὐτοὺς νὰ ψάλλουν καὶ αὐτοὶ, ὅλοι τοὺς ἦταν ἀγκαλιασμένοι καὶ ἔκλαιον καὶ κατεφιλοῦντο, ἤρπασε καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἀγκάλας του τὰ μικρὰ νεοφώτιστα καὶ τὰ ἐφίλησε, ἔπειτα τοὺς εἶπε παρηγορητικούς λόγους, ὅτι “καὶ τὸ γένος θὰ ἀναστήθῃ μίαν ἡμέραν ὀλόκληρον, καὶ ἠνωμένοι θὰ ἐορτάζῃ πλέον τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ὡς μία οἰκογένεια”. Τοὺς συνέστησε ἔπειτα νὰ σβῆσουν τὰ κηρία καὶ, ὅταν γυρίσουν εἰς τὸ χωρίον τῶν, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα νὰ μοιράσουν εἰς ὅλους νὰ τ' ἀνάψουν, βαπτισμένοι καὶ ἀβάπτιστοι, νὰ ψάλλουν τὸ “Χριστὸς Ἀνέστη”, καὶ ὅτι ὅσοι εἶναι βαπτισμένοι καὶ στεφανωμένοι νὰ μεταλάβουν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν, πού θὰ τοὺς δώσῃ αὔριον νὰ πάρουν μαζί τους.

Ἔως ὅτου ξημερώσῃ καλά, ἐδιάβαζεν εἰς ἐπήκοον πάντων τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Μεταλήψεως, ἔπειτα τὴν Συγχωρητικὴν Εὐχὴν. Ὅλοι τοὺς εἰσῆλθαν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον, ἀπὸ ὅπου ἤκουον τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν. Εἰς τὸ τέλος μετέδωσε πρῶτα τὰ Ἄχραντα Μυστήρια εἰς τὰ νεοφώτιστα παιδία, εἰς τὰς γυναῖκας ἔπειτα καὶ κατόπιν εἰς τοὺς ἄνδρας.

Ἐκεῖνοι ἐδίσταζαν: “Γίνεται, Πάτερ, ἕναν καὶ ἄλλον Κοινωνίαν;”. “Γίνεται”, τοὺς εἶπε, “Ἔσῳμα Χριστοῦ μεταλάβετε, Πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε”.

» **Ο**ταν μετ' ὀλίγον ἀνέβηκε εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμός πολὺς, ἀλλὰ σιωπηλὸς κατέκλυσε τὴν αἴθουσα! Αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἀφήσουν, καὶ αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ξεπροβοδίσῃ πέραν τῆς Ἐκκλησίας, διότι φοροῦσε τὰ ράσα καί... ἢ ...πολιτισμένη αὐτὴ χώρα δὲν τὸ ἐπιτρέπει. “Νὰ λαλεῖσθε με, Πάτερ... νὰ μνημονεύης, Πάτερ, ντὸ νὰ λέομέν σε Πάτερ;”

- Νὰ εἰπῆτε τὰς εὐχὰς μου στοὺς Χριστιανούς μας, νὰ εἶναι καλοὶ Χριστιανοί, νὰ πιστεύουν στὸν Χριστὸν μας καὶ στὴν Ἑλλάδα μας καὶ ὁ Θεὸς θὰ τοὺς εὐλογῇ, ἡ Πατρίδα μας θὰ τοὺς σκέφτεται πάντοτε καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω ποτέ.

Καὶ πῶς νὰ τοὺς λησμονήσῃ, ὅπου τὰ δάκρυά των κατέβρεξαν τὰς χεῖρας του, πῶς νὰ μὴν ἐνθυμῆται τὴν ἄκραν εὐλάβειαν των καὶ τὰ περιστατικὰ των, ὅμοια πρὸς τὰ τῶν Χριστιανῶν τῶν πρώτων χρόνων, πῶς νὰ ξεχάσῃ τὴν κατακόμβην τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Γοργοεπηκόου; Πάντοτε τοὺς ἐνθυμείται καὶ ἀρκεῖται ἤδη ἐν γῆρει εἰς τὸ ψαλμικόν: “Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ταλαιπωρείας τῶν πτωχῶν καὶ τοῦ σπαραγμοῦ τῶν πενήτων”. “Κύριε, ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν Σου καὶ σωθησόμεθα”.

Πῶς νὰ λησμονήσῃ τὰ βάσανα τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῆς Φυλῆς, πού βρέθηκε γεωγραφικῶς μεταξὺ λαῶν βαρβάρων εἰς τὴν ψυχὴν, λαῶν ἀνεπιδέκτων πραγματικοῦ Πολιτισμοῦ, λαῶν μὲ θηριώδη ἔνστικτα;!

Ἀπὸ τὸ **Γεροντικὸ**

Μία πόρνη πολὺ ὠραία καὶ πλουσιωτάτη ἔζη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἤρχοντο ἔνεκα τοῦ κάλλους τῆς ὅλοι οἱ ἄρχοντες πρὸς αὐτήν.

Κάποιαν ἡμέραν, ἀσφαλῶς ἐκ θείας προνοίας, εὐρέθη ἐξωθι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπεθύμησε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτῆς. Ὁ Ὑποδιάκονος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἔστεκεν εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ ἐλέγχῃ τοὺς εἰσερχομένους, τὴν ἐμπόδισε λέγοντάς τῆς

- Δὲν εἶσαι ἄξια νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, διότι εἶσαι ἀκάθαρτος!

» **Ε**κείνη ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ καὶ προσεπάθει νὰ εἰσέλθῃ, ἐνῶ ὁ ὑποδιάκονος συνεχῶς τὴν ἀπωθοῦσε. Ὁ Ἐπίσκοπος πού βρισκόταν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἤκουσε τὸν θόρυβον καὶ ἐξῆλθε νὰ δῇ τί συμβαίνει. Τοῦ λέγει τότε ἡ πόρνη:

- Δὲν μὲ ἀφήνει νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ἐπίσκοπος:

- Δὲν ἐπιτρέπεται, πράγματι, νὰ εἰσέλθῃς, διότι εἶσαι ἀκάθαρτος!

» **Ε**κείνη τότε, ἐλθοῦσα εἰς κατάνυξιν, μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Ἐπισκόπου, λέγει:

- Δὲν πορνεύω πιά.

Τῆς λέγει ὁ Ἐπίσκοπος:

- Μόνο τότε θὰ σέ πιστέψω, ἐάν φέρῃς ὅλα τὰ χρήματά σου ἐδῶ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τρέχει ἡ μακαρία καὶ φέρνει ὅλα τὰ πλοῦτῃ τῆς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὰ ἔκαυσε μπροστὰ στὴν Ἐκκλησία!

Μετά τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς ἐπέτρεψαν τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν Ναόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἰσερχομένη ἔλεγε κλαίουσα:

- Ἐάν ἐδῶ, στὴν γῆ αὐτῆ, εἶμαι τόσο μισητὴ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ οὔτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ εἰσέλθω, ἐκεῖ, εἰς τὸν Οὐρανόν, τί ἔχω νὰ πάθω ἢ ταλαιπῶρος μετὰ τὸν θάνατόν μου;

Καὶ μετενόησεν ἡ μακαρία ἐκ καρδίας μετὰ ταῦτα καὶ ἔγινε σκευὸς ἐκλογῆς εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

ΧΑΡΙΤΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

Στην Καλύβα "Ακάθιστος Ύμνος", της Ήρας Σκήτης των **Καυσοκαλυβίων**, μέχρι το 1960 έμενε ο τελευταίος Μοναχός άσκητής, από την συνοδεία του περίφημου Πνευματικού Παπα - Χαρίτωνα, που είχαν έρθει στην Σκήτη αυτή από την Σπηλιά του Αγίου Αθανασίου της Μεγίστης Λαύρας.

Ο Μοναχός αυτός, Πατήρ Αθανάσιος, ο λεγόμενος "Στρέζοβας", γιατί καταγόταν από την σημερινή Δάφνη των Καλαβρύτων, που παλαιότερα λεγόταν Στρέζοβα, διηγήθηκε ότι στην συνοδεία τους, όταν ο Παπα - Κοσμάς, μετά την κοίμησι του Γέροντά του Παπα - Χαρίτωνα, έφυγε από την Σπηλιά και πήγε στα Καυσοκαλύβια, ήλθε νεώτερος Άδελφός. ο οποίος έγινε Μοναχός, και του έδωσαν τό όνομα Χαρίτων.

Ο Μοναχός Χαρίτων φαίνεται ότι, από την πολλή απλότητα και θερμή πίστι που είχε, μαζί με τό όνομα του Πνευματικού του Παππού Παπα - Χαρίτωνα έλαβε και τά πνευματικά χαρίσματα τά όποια είχε εκείνος. Διότι, από την πολλή προσήλωσι και επίδοσι που είχε στην νοερά προσευχή, πολλές φορές έρχότανε σέ έκστασι και θεωρία και κατά την ώρα του φαγητού άκόμη.

Από την πολλή εγκράτεια και πνευματική άσκησι, νέος στην ηλικία, άρρώστησε βαρεία και, όταν πλησίαζε ή ώρα της έκδημίας του από τά γήινα πράγματα του κόσμου τούτου, σάν άρραβώνα της άλλης ζωής, ο Πατήρ Χαρίτων, επί πολλές ώρες, έλεγε στον Γέροντά του: "Πάτερ Αθανάσιε, που βρέθηκαν εδώ τόσα μικρά, όλόλευκα και ώραία παιδάκια;" Μά, αυτά Πάτερ, δέν είναι άνθρωποι. "Ω! ναι, είναι Άγγελοι, μά τί ώραία, κύττα εκεί, Πάτερ Αθανάσιε, είναι πολλά παιδάκια, ώ, τί ώραία λουλούδια που κρατάνε στα χεράκια τους. Σέ εύχαριστώ Θεέ μου που με άξιωσε να ειδώ τους Άγγέλους Σου, άχ, δέν χορταίνω να τους βλέπω, Σέ παρακαλώ Θεέ μου, μήν τους παίρνης, θέλω να τους βλέπω για πάντα".

Λέγοντας αυτά, ο Μοναχός Χαρίτων, γύρισε στους Πατέρες που ήταν μαζεμένοι γύρω από τό στρώμα του μελλοθανάτου και είπε: "Πατέρες και Άδελφοί, συχωρέστε με" και με τό λόγον αυτόν έλαμψε τό πρόσωπό του σάν ήλιος και παρέδωσε την άγια του ψυχή, μ' αυτή την γλυκιά όπτασία των άγιων Άγγέλων, και άξιώθηκε να χαίρεται τό πνεύμα του μετά του Τρισηλίου Θεού ήμών, στην Βασιλεία των Ουρανών τό σωτήριο έτος 1926.

ΜΙΑ ΠΟΙΜΝΗ, ΒΙΣ ΠΟΙΜΝΗ

Σέ μία ξεροκαλύβα, στο πάνω μέρος της Σκήτης της Αγίας Άννης, άσκήτευε ένας ενάρετος Μοναχός, ο Γέρον Δαμασκηνός. Όλη του την ζωή ήταν πολύ εγκρατής, δέν έτρωγε τίποτε άλλο εκτός από νερό και παξιμάδι, που του έδιναν οι Γκατέρες, οι όποιοι του πρόσφεραν τά πάντα, άλλ' αυτός δέν έπαιρνε τίποτε άλλο, εκτός από παξιμάδι, κι εκείνο όσο του χρειαζόταν μόνο. Τίποτε άλλο δέν έκανε από τό να προσεύχεται μέρα - νύχτα για όλους τους Πατέρες της Σκήτης, για τους Μοναχούς του Αγίου Όρους, για την Έκκλησία και γενικά τόν Κληρο και για όλον τόν κόσμο. Παρακαλούσε τόν Θεό να σώση όλους τους ανθρώπους και να μήν αφήση κανέναν να πάη στην Κόλασι, "την ήτοιμασμένη τώ Διαβόλω από καταβολής κόσμου" και όχι για τους ανθρώπους, καθώς πολλές φορές μονολογούσε.

Συχνά έλεγε στην προσευχή του: "Κάμε, Θεέ μου, όλι οι ειδωλολάτρες, όλι οι άπιστοι, οι άθεοι, οι αίρετικοί και κακόδοξι να μεταβληθούν, να γνωρίσουν την αλήθεια, να Σέ πιστέψουν, να γίνουν όλι "μία ποιμνη" που να έχη Έσένα μόνον Ποιμένα, τόν Μοναδικόν εν Τριάδι Θεόν, τόν Πατέρα, τόν Υιόν και τό Άγιον Πνεύμα, Τριάς Άγια δόξα Σοι και να μή χαθή κανείς Θεέ μου".

Μ' αυτά τά λόγια πλημμύριζε αγάπη ή καρδιά του για όλον τόν κόσμο. Πολλές φορές μ' αυτές τις σκέψεις έρχόταν σε έκστασι, έβλεπε μυστήρια μεγάλα και γέμιζε όλος από θεία χαρά και εύφροσύνη. Κοιμήθηκε σε βαθύ γήρας.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ της ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

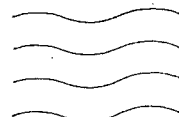
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Άριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΣΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ